

[N. P. Andreasen.]

Sag, er der foretaget en meget grundig baade Undersøgelse og Gennemgang af Forslaget og har været tilkaldt sagkyndige, for at man kunde faa det bedst mulige Resultat af Drøftelserne. At man ikke kan gaa ind paa visse Enkeltheder, saadan som de er fremført, er jo en Ting for sig, men saadan som Lovforslaget nu foreligger, er der i det store og hele opnaaet Enighed derom inden for Udvalget. Det var der jo allerede, da Lovforslaget var forelagt af Landbrugsministeren, men ogsaa efter at det har været til Behandling i Udvalget og Landboforeningerne og Husmandsforeningerne yderligere er kommet med Ændringsforslag, har man opnaaet fuldstændig Enighed om disse Forslag, som de er fremført. Derfor kan jeg slet ikke forstaa, at man her tør hævde og beklage, at Flertallet ikke har villet være med til noget som helst.

Jeg vil gerne allerførst omtale et Spørgsmaal, der har været drøftet meget stærkt inden for Udvalget, tvungen Kaaring af Hingste. Den sidste ærede Taler var ogsaa inde paa det Spørgsmaal og beklagede, at man ikke var gaaet videre ad den Vej, men det ærede Medlem er jo dog heller ikke gaaet saa vidt, at han har stillet Ændringsforslag om det. Jeg for mit Vedkommende vil gerne indrømme, at Spørgsmaalet om tvungen Kaaring af Hingste er et meget stort Problem, og det er et Problem, som i hvert Fald i Øjeblikket ikke er saa belyst eller afklaret inden for Landbrugets Organisationer, at man tør stille Forslag om at gennemføre Forslaget. Det er jo ikke alene et Spørgsmaal, der angaar de Hingsteejere, som har de bedste Hingste her i Landet, men det er et Spørgsmaal, som i meget høj Grad kommer til at berøre hele det danske Landbrug, naar der er Tale om Brugsheste for Landbruget. Jeg skal villigt indrømme, at det er muligt, at Tiden, som kommer, kan skabe en vis Klaring med Hensyn til den tvungne Kaaring, saadan at Betingelserne maaske kan formes paa en saadan Maade, at vi alle kan tiltræde den tvungne Kaaring, men jeg synes ikke, vi kan det paa det nuværende Tidspunkt, og det ærede Medlem Hr. Falk-Jensen er jo selv vejet tilbage for at stille Ændringsforslag om det.

Hvad angaar Ændringsforslagene Nr. 1—6 og 8—11 til § 1, som er stillet af Venstre og de Konservative, har det ærede Medlem Hr. Løje, men ogsaa den sidste ærede Taler beklaget, at man ikke her kunde komme Landbruget til Hjælp og yde de Beløb, som de nu finder er nødvendige. Jeg vil gerne indrømme, at det er kun smaa Beløb,

det drejer sig om her. Naar Ændringsforslag Nr. 7 til § 1 er Udtryk for en Bevillingsforøgelse, er det, fordi man er blevet enig om, at hele det Arbejde, der udføres af vore Kontrolforeninger, er af en saadan Karakter, at de bør støttes med Tilskud, ikke mindst under Hensyn til, at deres Arbejde i de senere Aar er blevet meget stærkt øget.

Til Kritikken af, at Flertallet ikke har kunnet være med til de andre Tilskudsforøgelser, vil jeg gerne sige, at man har dog aldrig inden for Landbruget regnet med, at de Beløb, der her var Tale om, var en Betingelse for Opretholdelsen af de forskellige Arbejder, saadan som de bliver gennemført i Landbruget. Det har jo aldrig været Meningen. Det ærede Medlem Hr. Løje maa dog være enig med os i, at disse Beløb har aldrig været krævet, for at Landbruget som saadant kunde opnaa en vis Rentabilitet. Saadan har jeg i hvert Fald aldrig betragtet det, det vilde Beløbene ogsaa være alt for smaa til, navnlig i en Tid som den nuværende, hvor det hele ser saa mørkt ud — og saa vidt jeg forstod det ærede Medlem, er han ogsaa enig med os i, at det i Øjeblikket ikke ser lyst ud for Landbruget. Nej, det, der har været Tale om her, er kun en Anerkendelse fra det offentlige, fra Samfundets Side, af, at der er blevet udført et godt og forsvarligt Arbejde paa disse forskellige Omraader, man har med andre Ord sat en vis Præmie ind for, at dette Arbejde er udført. Det er en Anerkendelse, en Opmuntring, og det har jeg for mit Vedkommende altid kunnet stemme for med Glæde. Men jeg maa protestere, naar man vil gøre det til, at disse Bevillinger i Virkeligheden er en Forudsætning for, at disse Arbejder kan udføres. Saadan har det heldigvis ikke været hidindtil ved Landbruget, og jeg haaber ikke, at Landbruget skal komme saa langt ud, at det skal være disse Bevillinger, det kommer an paa. Dertil er at føje, at da disse Bevillinger i sin Tid blev skaaret ned, saadan som det ærede Medlem Hr. Løje nævnte — og det blev jo allerede i 1928 og igen i 1932 —, var det grundet paa de vanskelige Forhold, der dengang raadede. Tiderne var ugunstige for disse Bevillinger, og det opfordrer jo ikke — deri er Flertallet enigt med den højtærede Minister — til just i Øjeblikket at kræve større Bevillinger til disse Formaal. Nu kan det ærede Medlem jo godt sige, at der lyder mange Klager om Landbrugets Tilstand. Jeg vil sige, at jeg og mit Parti i hvert Fald aldrig har udsendt højlydte Klager, hvad det ærede